

BUTLLETÍ ELECTRÒNIC DE LA SOCIETAT CATALANA DE CIÈNCIA- FICCIÓ I FANTASIA

Setembre - Octubre 2009. Número 18

EDITORIAL

Un Butlletí major d'edat

Si disposéssim d'una màquina del temps podríem retrocedir a l'11 d'octubre de 1997 per veure (i viure) el naixement de la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia a Vilanova i la Geltrú. La SCCFF es va fundar amb l'objectiu prioritari de "normalitzar la ciència-ficció en l'àmbit de la llengua catalana i normalitzar la llengua catalana en l'àmbit de la ciència-ficció". Gairebé dotze anys després cal reconèixer que aquesta normalització és lluny d'aconseguir-se, potser perquè els canvis culturals són fenòmens lents i intangibles.

És una evidència, però, que el món canvia i que també ho fan els interessos de cada persona. La SCCFF d'ara és diferent de la de fa dotze anys; alguns dels membres fundadors no hi són o bé hi mantenen una presència testimonial, per bé que d'altres continuen actius. Hi ha hagut noves iniciatives: la refundació del Butlletí en format electrònic; unes segones Jornades a Vilanova (deu anys després de les primeres); o la creació d'un Bloc i un Fotobloc. S'ha mantingut la col·laboració amb el premi Pedrolo de Mataró. Cal aplaudir iniciatives recents, independents, però emparentades amb la SCCFF: les Ter-Cat, la creació del fanzín "Catarsi" o la del premi Ictineu. També la llista de correu, vertader sistema circulatori de la SCCFF (actualment amb 90 membres inscrits), ha crescut i s'ha mantingut activa al llarg d'aquests anys. S'originà el 1998 i actualment acumula prop de 10.000 missatges.

El Butlletí es publicà en paper fins a 1999. Set anys després, amb la "segona fundació" de la SCCFF, s'inicià l'edició electrònica. El que el lector ara té just davant, al monitor, és el número 18. Una majoria d'edat que correspon a tres anys de vida d'aquesta publicació bimestral. Per això l'article de Crònica d'aquest número fa balanç quantitatiu dels continguts de les diferents seccions (els títols de la renglera vertical que teniu just a l'esquerra). El Butlletí, que es tanca sempre amb un conte, excepcionalment, i com a celebració de la majoria d'edat, conclou aquest número amb un relat col·lectiu escrit pels membres de la llista de la SCCFF que hi han volgut participar; entre el 9 i el 24 de juliol de 2009, en 53 missatges a la llista, s'han aportat textos, comentaris i opinions que han donat com a resultat el relat que trobareu al final d'aquest butlletí.

Seria bo poder tornar a muntar a la màquina del temps per veure (i viure), per exemple d'aquí a dotze anys, quin serà l'estat de salut de la SCCFF (i del Butlletí que ara llegim), i comprovar, sobretot, si l'objectiu prioritari de la SCCFF s'ha aconseguit.

Jordi de Manuel

CRÒNICA

Quatre números sobre els 18 butlletins

Un cop assolida la majoria d'edat d'aquest Butlletí electrònic, si més no en la quantitat de números publicats, és un bon moment per a fer una anàlisi de les seccions i un recompte dels continguts publicats (inclosos els d'aquest número).

Des del començament, aquesta publicació digital s'ha estructurat en diverses seccions (Portada, Notícies, Crònica, Llibres, Cinema, Teatre, Còmic, Tecnociència en ficció, Jocs, Opinió i Relat). Mentre que la major part d'aquestes seccions s'han mantingut inalterables, algunes han evolucionat al llarg del temps. Així, la secció Notícies (que recollia informacions sobre exposicions, jornades, festivals, convocatòries o resolucions de premis, conferències, taules rodones i obituaris, recollits en la subsecció Comiat: han mort grans autors de ciència-ficció en aquests tres anys) va extingir-se a partir del número 12, ja que la bimestralitat de la publicació convertia algunes notícies en notes obsoletes,

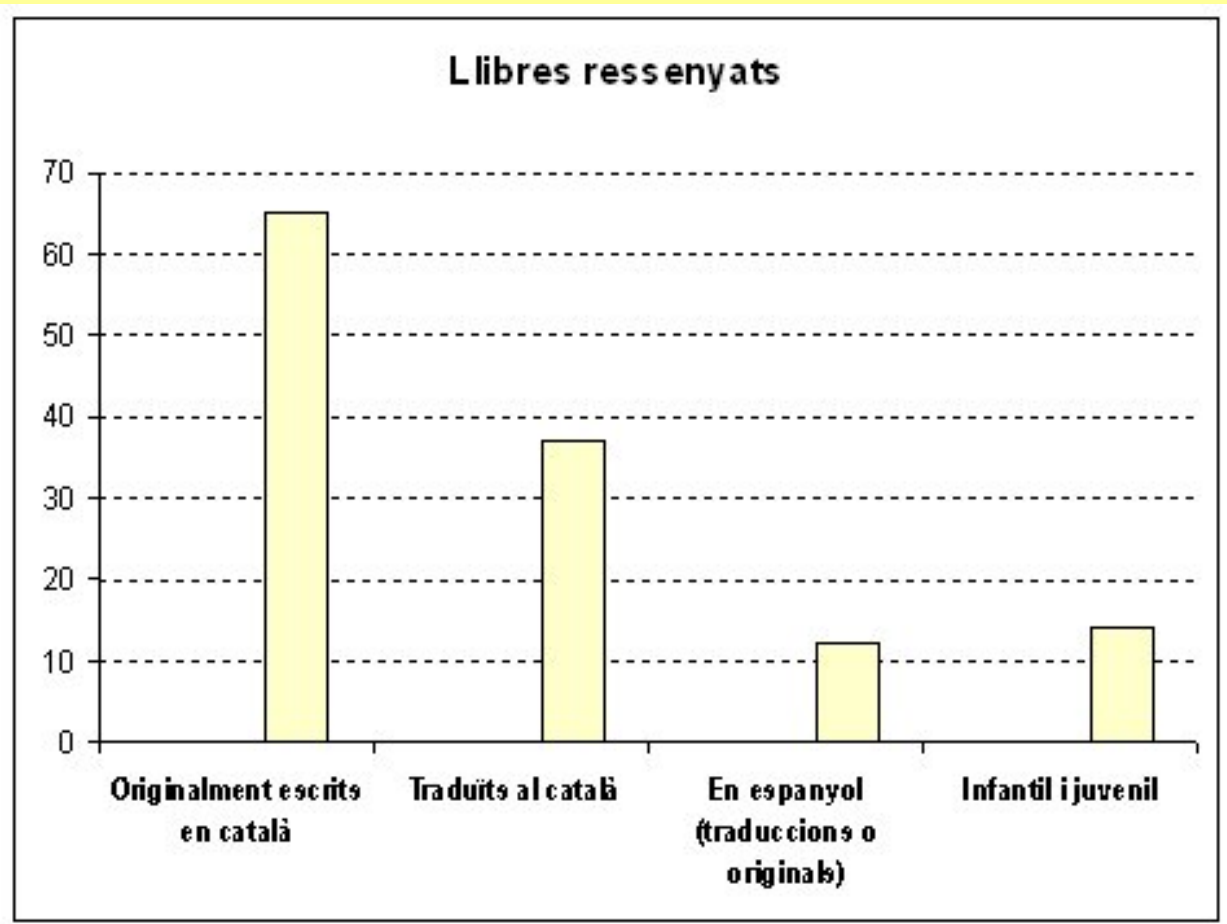
mancades d'actualitat. En el seu lloc va adquirir més rellevància l'apartat Crònica, un calaix de sastre on, entre altres coses, s'expliquen les notícies quan s'han convertit en esdeveniments. La desaparició d'aquella secció va coincidir amb la creació d'una de nova: Tecnociència en ficció (des de l'inici a càrrec de Jordi Font-Agustí).

La taula de sota recull la quantitat de diferents obres ressenyades i/o criticades en algunes seccions del butlletí en aquests primers 18 números:

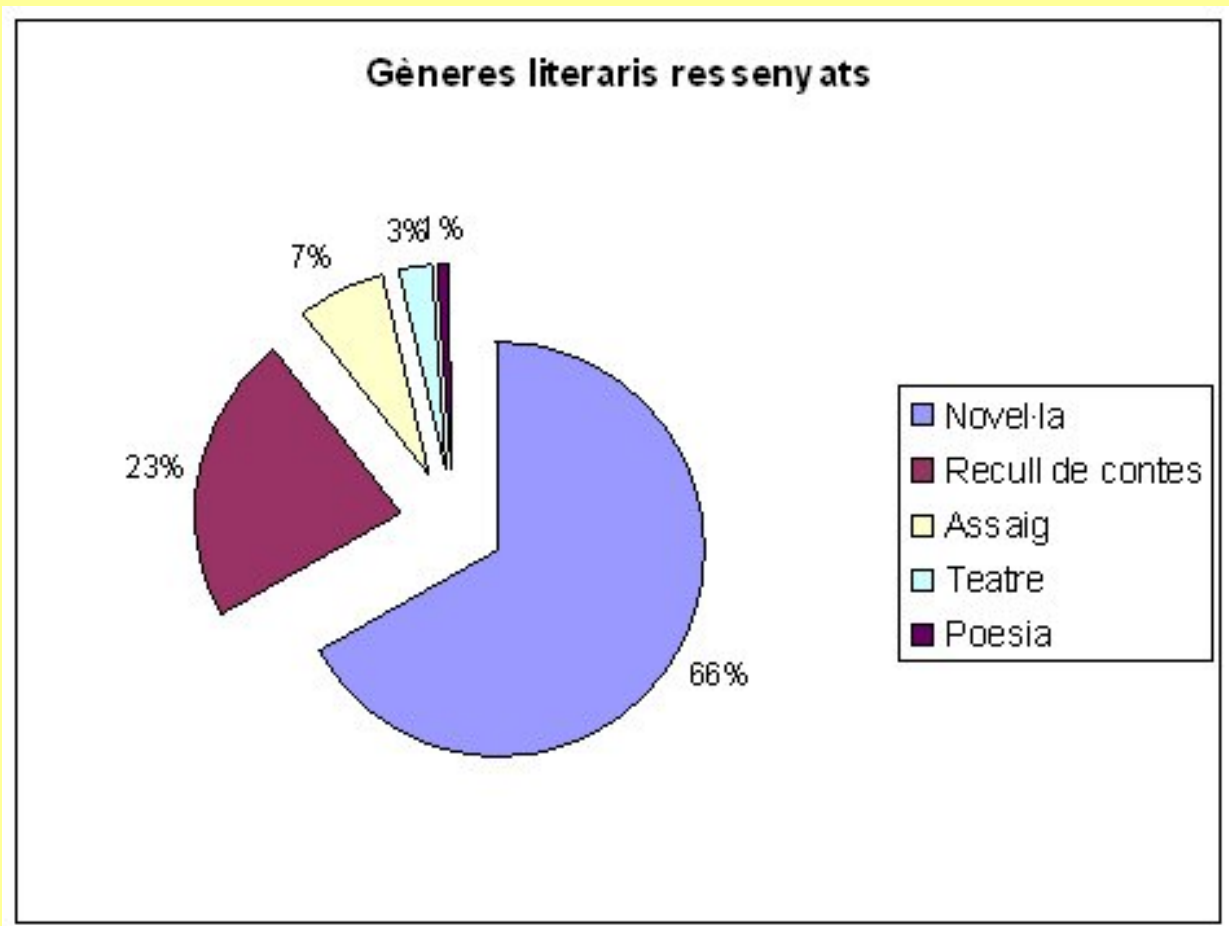
Llibres	114
Films	21
Obres de teatre	6
Còmics	20

Salta a la vista que Llibres és la secció amb més musculatura, fonamentalment gràcies a la voracitat (i capacitat) lectora d'Antoni Munné-Jordà (amj), que ha signat una bona part de les col·laboracions. També destaca la constància de la secció Còmics, de la qual s'ha encarregat Toni Segarra (que ha entomat també les tasques d'edició). Més intermitència ha tingut, en canvi, la secció Jocs, que ha anat a càrrec d'Isidor Bernabé, en la qual s'han comentat sis jocs d'ordinador relacionats amb la ciència-ficció i la fantasia.

Tornant als llibres, una anàlisi de les obres comentades posa de manifest que a la literatura catalana la ciència-ficció és més present del que sembla:

Pel que fa als gèneres literaris, la novel·la ha predominat entre les obres ressenyades (dues de cada tres), però també abunden els contes i els reculls de relats (gairebé una quarta part):

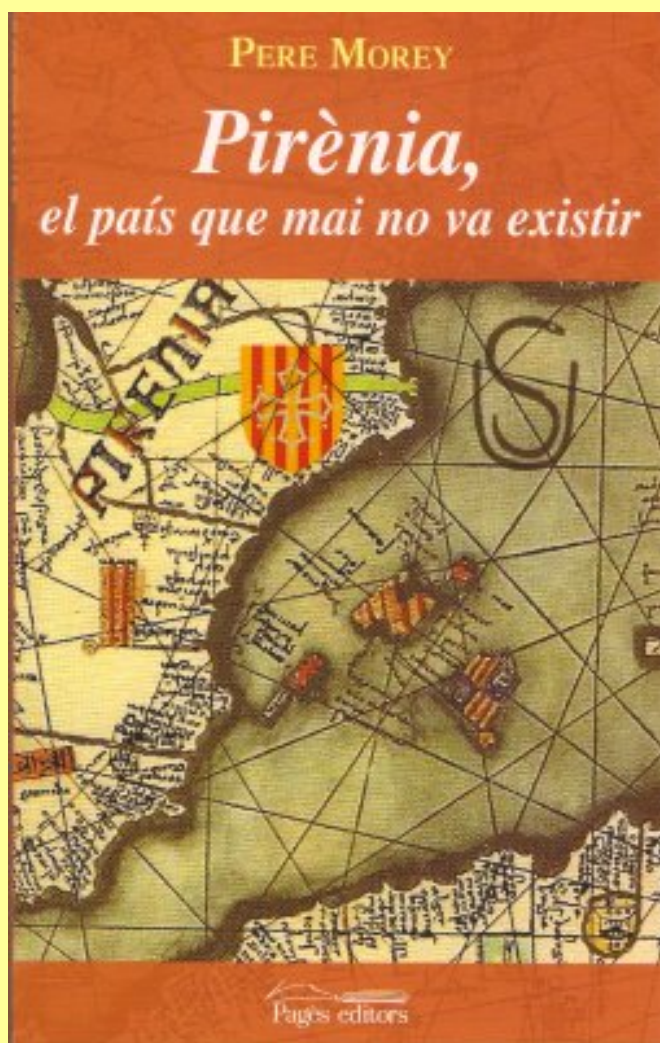
Col·laboracions externes puntuals, dues entrevistes (una a la secció de Llibres i una altra a la de Còmic) i un relat col·lectiu (justament en aquest número) són algunes de les peculiaritats que s'han donat en aquests primers divuit butlletins digitals.

Cadascun s'ha iniciat sempre amb un article editorial que fa de portada, on s'han abocat opinions o reflexions sobre temes generals relacionats amb la ciència-ficció. Tampoc no ha faltat mai el relat, l'element més original i creatiu d'aquesta publicació electrònica, en què la participació ha estat més variada que en cap altra secció.

El Butlletí és potser l'eina de difusió i divulgació més potent de què disposa la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia. Es pot consultar des de tot el món (si més no des de qualsevol indret on arribi la xarxa i es disposi d'un ordinador) i està obert a tothom que hi vulgui col·laborar. Cada dos mesos arriba puntualment a unes 300 adreces de correu electrònic i a la llista de la SCCFF. Durant aquests tres anys ha rebut prop de 20.000 visites. La seva continuïtat, com la de tantes altres coses d'aquest món, és incerta, i depèn fonamentalment de la voluntat de participació de qui hi desitgi col·laborar.

Jordi de Manuel

LLIBRES

Pirènia, el país que mai no va existir

de Pere Morey

"Lo Marraco", 216, Pagès editors, Lleida, maig 2009.

El setembre de 1214 els croats francesos comandats per Simó IV de Montfort estaven assetjats dins la vila de Muret, a Occitània, per les tropes catalanooccitanes comandades pel rei Pere I, dit el Catòlic, del casal de Barcelona, que hi havia acudit en suport dels occitans. En una acció que mai no s'ha pogut explicar satisfactòriament, els francesos van sortir a l'encontre dels catalanooccitans i van matar el rei Pere, fet que va provocar el desconcert de les tropes catalanes, que van ser víctima d'una

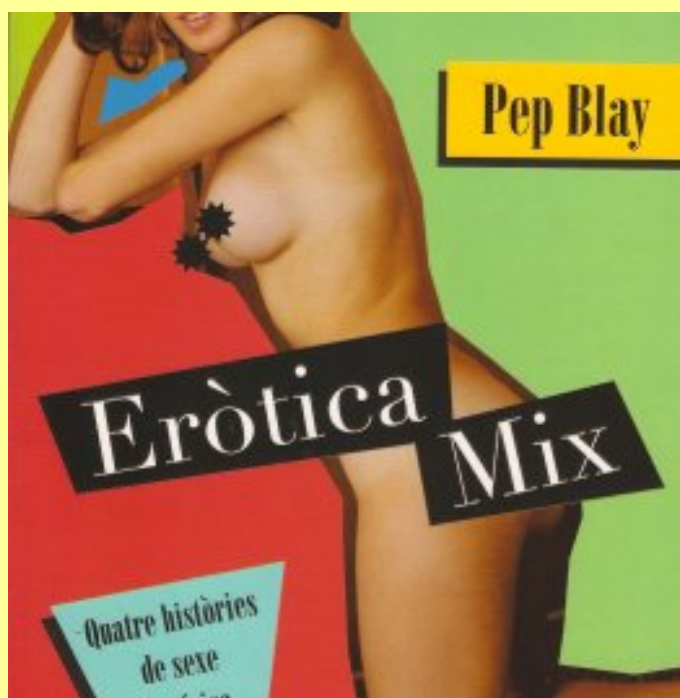
terrible matança. El resultat de tot plegat va ser la fi de la influència catalana a Occitània, l'extermini dels càtars i l'ocupació de la nació occitana pels francesos, que la van anihilar. El fet que Pere III el Cerimoniós, a la seva Crònica, referint-se a Pere I digués que "per sa follia fou mort a Morell" ha donat peu a tota mena d'interpretacions.

Pere Morey (Palma, 1941), autor de força novel·les d'interpretació històrica, explica que va concebre *Pirènia* l'any 1967, quan en una conferència l'orador va dir, citant Ferran Soldevila: "La història d'Europa hauria estat diferent si el rei Pere hagués guanyat la batalla de Muret." A partir d'especular sobre aquesta alternativa, Morey ha anat bastint el mite de Pirènia, que fa arrencar de la llegenda clàssica dels amors d'Hèracles i Pirene, també glossats per Verdaguer a *L'Atlàntida*, amb novel·les com *Pedres que suren* (1984), *Al començament fou el foc* (1995), *La metgessa càtara* (2002) o aquesta *Pirènia*, que arrenca l'any 1213 i arriba fins al 2042.

Pirènia és una ucronia, a partir de la hipòtesi que Pere I hagués vençut a Muret (l'autor mateix hi parla de realitat alternativa, i hi introdueix el joc literari d'imaginar, dins aquesta realitat altra, un autor, Perot Yerom, anagrama de Morey, que hauria escrit una història alternativa en què "Occitània hauria caigut en poder de França" i "amb l'idioma dels trobadors relegat a la categoria d'un *patois menyspreat*"). També és una utopia, amb la descripció detallada de la ideal societat imaginada: la tolerància religiosa, la fiscalitat progressiva, l'ensenyament i la sanitat per a tothom ja al segle XIII, el desarmament i el rebuig de la violència, etc. També és una novel·la de fantasia, amb la presència de la fetillera Pirena (producte de la mítica Pirene), amant de Pere I, a la batalla de Muret i a l'arrencada del nou ordre implantat per Jaume I. També és una novel·la de sectes secretes, amb la institució dels ussaïtes, ocupats a fer que constantment hi hagi noves generacions de Peres i Pirenes, una mena d'agents secrets (o no tant) encarregats de dur a bon terme la missió. I una novel·la de ciència-ficció tecnològica, amb els diversos ginys creats per Ramon Llull o Leonardo da Vinci. I una novel·la d'aventures, i una novel·la didàctica, i una novel·la amb moltes aclucades d'ull pels anacronismes o les referències...

L'estructura en capítols breus de flaixos temporals, ben sovint autoconclusius, pot facilitar-ne la lectura a un públic determinat, possiblement aquell a què més directament s'adreça l'autor, però alhora li resta un nervi narratiu que mantingués més tibant la tensió de cap a cap de l'obra.

AMJ

Eròtica Mix

de Pep Blay

Rosa dels Vents, Barcelona, març 2009.

Pep Blay (Tarragona, 1966), periodista musical habitual a l'"Avui" i a "Enderrock", l'any 2004 va publicar a la mateixa editorial Rosa dels Vents la novel·la *Vampiria Sound*, que resseguia vint-i-vuit nits de concerts de rock, reals, en cadascuna de les quals es

produïa un assassinat ritual (degollació amb un cedé i arrencada de les cordes vocals) que el protagonista atribuïa a un vampir; dins la seva investigació, repassava la tradició literària vampírica, Perucho i Onofre de Dip inclosos, per al final quedar en l'ambigüitat de la possibilitat que tot plegat fos producte

d'una obsessió pel corrent anomenat gòtic.

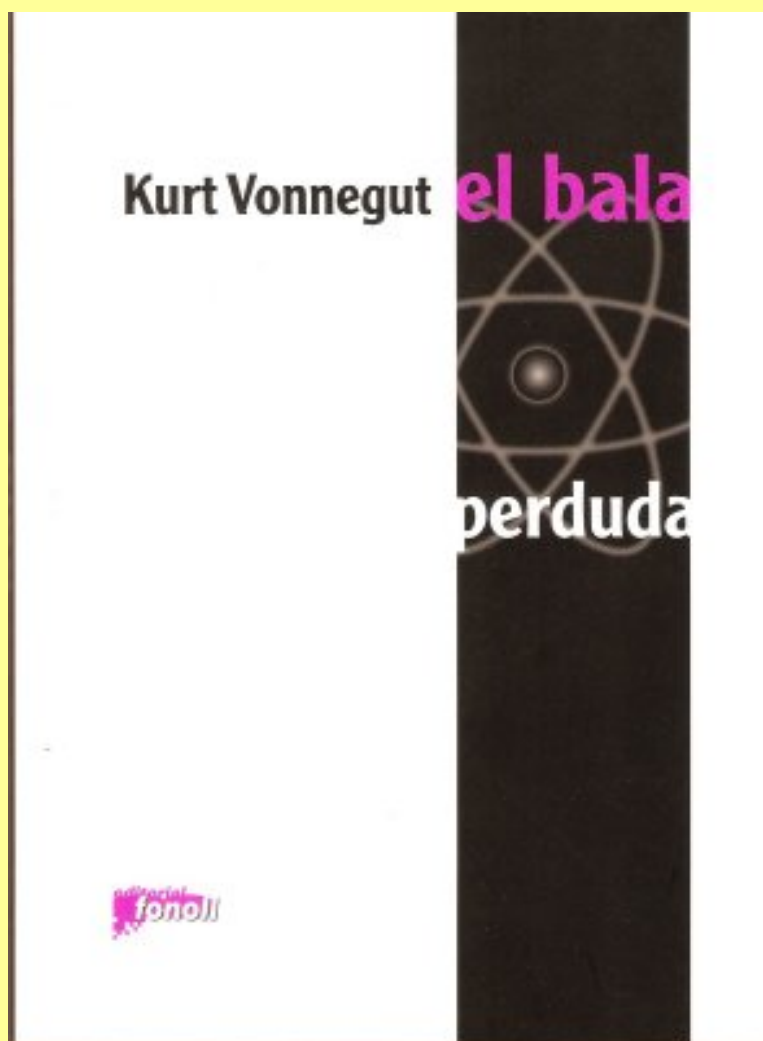
Eròtica Mix s'inicia amb el conte "Tuijosomsexe.com" amb un plantejament semblant, una història des del punt de vista subjectiu, ara aplicat a la realitat virtual i la seva incidència en la realitat física, en un cert acostament al ciberpunk. Així, al festival musical Primavera Sound, mentre el protagonista consulta la pàgina web d'una cantant seductora i queda captivat per la seva imatge, la noia es corporitza al seu costat, inicien una conversa precisament comentant el mite sexual dels vampirs, tenen una relació eròtica als vàters del festival, i s'aniran trobant successivament en diversos festivals musicals reals, sempre culminant una relació eròtica, fins a arribar a un desenllaç que farà dubtar de la realitat física, potser vençuda per la virtual.

Els altres tres contes del volum segueixen també l'enunciat del subtítol, "quatre històries de sexe i música", amb una relació bàsicament epistolar (cartes, missatges electrònics i sms) entre un músic i una admiradora, una paròdia de relat detectivesc entorn del número set i la cançó "Seven" de David Bowie, i un solitari afeccionat a la música que s'inventa una personalitat virtual per trobar companyia.

Una incògnita que queda després de llegir el llibre és que a la nota final se'ns diu que ha estat fet a partir de la secció "Sexe, Blay & Rock'n'roll" de la revista "Enderrock", però als crèdits consta Esdres Jaruchik Naveiras per la traducció.

Alhora que publicava *Eròtica Mix*, Pep Blay també ha tret, a Montena/Mondadori, la novel·la juvenil de fantasia *Gotholàndia*, que també combina la realitat física i la virtual, amb un nen que entra dins un joc de rol on es desplega el món llegendari català, i el nen, que no llegia mai, s'ha de posar al dia dels llibres que té el seu oncle, el qual per ajudar-lo també ha d'entrar en l'àmbit dels jocs virtuals.

AMJ

El bala perduda

de Kurt Vonnegut
Tr. de Pepa Rosiñol i Pautas
"Biblioteca global", 6, Editorial
Fonoll, Juneda, maig 2009.

Kurt Vonnegut (1922-2007) és un dels escriptors més originals i amb una manera de fer més marcada, no solament de l'àmbit de la ciència-ficció. Graham Greene va dir que era un dels millors escriptors contemporanis. Les primeres traduccions seves que teníem en català eren de 1988 i 1989, però d'ençà de l'any 2003 s'han publicat en català cinc llibres seus (bé, un era una

recuperació del de 1988 i un altre una nova traducció del llibre de 1989). Sigui com sigui, benvinguda aquesta bella edició de l'Editorial Fonoll.

El bala perduda, un original publicat en primera edició el 1982, quan Vonnegut tenia seixanta anys, és una novel·la estranyament fosca i sòrdida: la història d'un noi que a dotze anys, per una circumstància poca-solta, comet un assassinat; de fet, un doble assassinat, perquè la dona que mata estava embarassada. Vonnegut no estalvia cruïda i dramatisme, denúncia de les impostures socials i desesperança davant l'absurditat de la vida, però cap lector del narrador d'Indianapolis no s'estranyarà que també hi inclogui el seu humor descordat, càustic, les seves maneres iconoclastes que no deixen res per verd, i, encara que els comentaristes insisteixin a dir que Vonnegut va abandonar fa anys la ciència-ficció, també tota mena de falques del gènere.

Així, dins una narració que en altres mans podria ser del més pla realisme social, hi

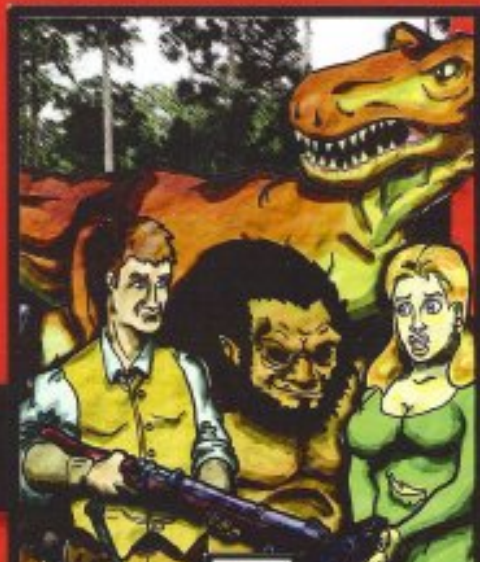
trobem que a la vila d'Ohio on transcorre l'acció, Midlan City, l'empresa més important és una fàbrica d'armes nuclears sofisticades, i un bon dia els cau d'un camió una bomba de neutrons que mata tothom però deixa totes les coses materials a lloc; la mare del narrador mor d'una bateria de tumors cerebrals provocats perquè el constructor que li ha fet la lleixa de damunt l'escalfapanxes ha fet servir una partida de ciment radioactiu provinent de Los Alamos; a les al·lucinacions de la mare moribunda es veu tornant a fer el viatge de nuvis, aquest cop a Mart... I així tota l'estona, que diria Vonnegut.

El format i la maqueta del llibre són molt agradables i acurats (per posar una objecció, potser hauria estat més agradable a la vista trobar els noms dels personatges en versaletes, als diàlegs teatrals), i a la traducció, que llisca molt bé, hi ha alguna inadvertència que s'hauria pogut esmenar amb una correcció posterior, però no gosem retreure-la, a la vista de la feina d'una traductora que ha fet la genialitat de la troballa del títol: *El bala perduda*, amb totes les connotacions i significacions que se us puguin acudir.

AMJ

La terra que el temps oblidà

Edgar Rice Burroughs

La terra que el temps oblidà

d'Edgar Rice Burroughs

Tr. d'Oriol Gordó i Casanovas

Edicions del Llançer, Mollerussa,
març 2009.

Edicions del Llançer és una nova editorial que ha sorgit amb la voluntat explícita de publicar "llibres en català d'aventures, fantasia, ciència-ficció i terror". A més d'un còmic i un joc de rol, han sortit al mercat amb dos volums que han publicat en format electrònic i en paper: *La terra que el temps*

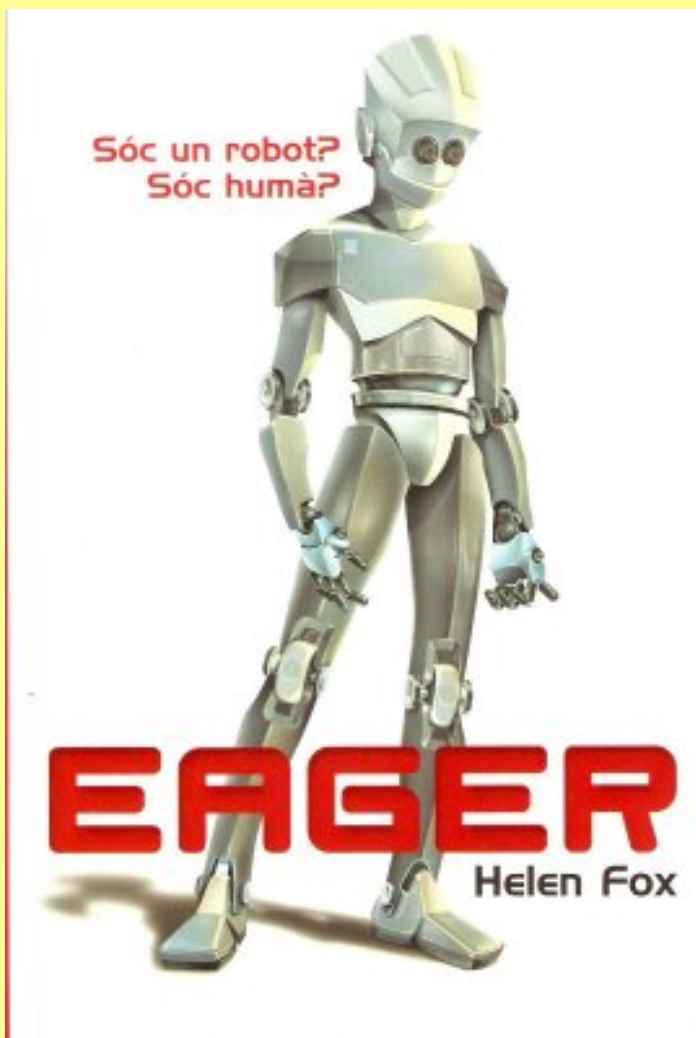
oblidà d'Edgar Rice Burroughs i *Lectures d'estació* de Javier Leiva Aguilera.

***La terra que el temps oblidà* (1924) és el primer títol d'una trilogia que Burroughs (1875-1950) va centrar a la terra de Caspak, les restes d'un continent, Caprona, perdut al Pacífic sud, on van a parar els protagonistes, Bowen J. Tyler i Lys La Rue, després que s'han conegut en un vaixell que anava dels Estats Units a Europa i que ha estat enfonsat durant la primera guerra mundial; tots dos naufragats en un bot (sense comptar-hi el gos, en Nobs), han estat recollits per un remolcador, la tripulació del qual, quan són abordats per un submarí alemany, s'hi torna i se n'apoderen, i així aniran a parar a aquest món perdut, poblat de dinosaures, homínids i altres bestioles. Una novel·la d'aventures dins el corrent que va del *Món perdut* de Doyle al *Gegant dels aires* de Folch i Torres.**

L'editorial té en preparació les altres dues novel·les de la trilogia, *El poble que el temps oblidà* i *Fora de l'abisme del temps*, i també anuncia els tres primers volums dels onze que Burroughs va publicar de la sèrie de John Carter: *Una princesa de Mart*, *Els déus de Mart* i *El senyor de la guerra de Mart*.

Alhora, Edicions del Llançer també ha tret un altre llibre en paper, *Lectures d'estació*, el primer volum en solitari de Javier Leiva Aguilera (Vic, 1976): un recull de contes curts o molt curts, sovint de to humorístic, entre els quals "Un llum encegador", sobre un personatge que una nit, a la carretera, veu elevar-se una estranya llum que oculta una nau espacial, perd el coneixement i...

AMJ

EAGER

de Helen Fox

Tr. de Joan Puntí

La Galera, Barcelona, setembre 2008.

Al començament d'*Eager* ens trobem una família anglesa típica, els Bell: pare, mare, fills i Grumps, el majordom. De seguida ens adonem que la família no és tan típica, ja que l'acció se situa en el futur, i el fidel Grumps és un robot.

I ben aviat sabem que el robot majordom dels Bell s'ha fet vell i té el temporitzador espatllat. L'avaria no és fàcil d'arreglar i, per a la família, representa un bon problema: El pobre Grumps els serveix sopa de tomàquet per esmorzar, com si

fos l'hora de sopar.

Per ajudar el vell robot arriba a la casa Eager, un robot que no és de cap manera com la resta de robots. Eager és quasi humà, el seu creador ha volgut construir un robot que pugui aprendre i per tant pensar tot sol. Eager és un robot estrany, però de mica en mica anirà encaixant a la família. A partir d'aquí passaran moltes coses que no convé explicar, però que tindran de rerefons els problemes relacionats amb els avenços de la ciència robòtica.

L'ambientació està ben aconseguida i és eficaç per a situar-nos en una societat del futur. Per exemple, a part de robots, els protagonistes es mouen entre hologrames, realitat virtual i cases intel·ligents. I se'ns parla d'un govern de tecnòcrates i de l'esgotament del petroli a escala mundial i del que això comporta, com ara la quasi impossibilitat de viatjar i l'abandó en què es troben les grans autopistes.

Eager és una excel·lent novel·la per als més joves. Està escrita sòlidament i amb un bon ofici, seguint la llarga tradició de la literatura britànica per a nois i noies, amb autors com Richmal Crompton, Enid Blyton, o la milionària J.K. Rowling, entre

d'altres.

MG

CINEMA

Star Trek: Tornar a començar de J.J. Abrams

Tothom coneix aquest nom: Star Trek. Més que un nom, és una icona, un símbol que va comandar durant dècades el nom de la ciència-ficció a escala mundial. Les dades són increïbles: 5 sèries de televisió, 11 pel·lícules, una sèrie animada i milions de productes de marxandatge. Aquest estiu arribà la darrera de les pel·lícules de la franquícia i en certa manera ha estat una revolució, perquè ha trencat amb el que coneixíem fins ara.

Què té d'especial *Star Trek XI*? Primer de tot hem de pensar com estava la franquícia abans de l'arribada d'aquest nou film: Consumint-se..., sense idees noves, sense aportacions prou interessants per a enganxar les noves generacions. Després de la sèrie original, la Nova Generació, comandada per l'incombustible capità Picard, va propiciar la que probablement fou la millor de les sèries de televisió de Star Trek.

Això va promoure també que es realitzessin quatre pel·lícules ambientades en anys posteriors a la sèrie, però excepte *First Contact*, i gràcies al carisma que despertaren els borgs entre els seguidors de la sèrie, la resta de pel·lícules foren un petit fracàs comercial. Ni els seguidors de tota la vida s'hi veien identificats, ni tenien prou arguments per a enxampar nous *trekkies* entre els més joves.

Tant l'esgotament de les idees (després de més cinquanta anys, tampoc no és estrany) com les mans lligades que tenien els guionistes no ajudaven a treure bons productes que esdevinguessin un èxit. Així que J.J. Abrams, el creador de la possiblement millor sèrie de ciència-ficció dels darrers anys ("Lost/Perdidos"), va voler fer una pel·lícula diferent però que fos prou atractiva per a atrapar els *trekkies* de sempre. Solució? Tornem als orígens, al començament, presentem de nou els personatges que van donar fama a la sèrie: Kirk i Spock, i situem l'acció anterior a la primera sèrie... però, atenció!: Fem-ho de manera que puguem reescriure la sèrie com vulguem, fem que el nostre equip creatiu tingui les mans lliures. Ostres! Impossible! No es pot trencar una cronologia minuciosament treballada durant tants anys. No podem tergiversar dades que a les sèries es donaven per certes. No podem... No? Sí que podem, podem crear un univers paral·lel. Dit i fet.

I això és el que han fet els guionistes: La trama de la pel·lícula gira al voltant d'un viatge en el temps que de retruc crea unes noves condicions i una nova via per on es desenvolupen els fets: Un univers nou, però no prou diferent perquè no identifiquem els personatges, les races o algunes situacions conegudes. Simplement els fets es van esdevenint, però no com havíem pensat. Tots els personatges de la sèrie clàssica hi apareixen, però sota condicions diferents..., i així els guionistes poden jugar a un doble joc: Recreen l'univers Star Trek des del principi, però amb via lliure per a incorporar-hi el que creguin convenient. Plis plas! Ja està fet.

Però la pregunta interessant és: Ha valgut la pena fer aquest canvi? La resposta és ambigua. Per a molts milions de fans aquesta nova línia temporal és un abús, una forma fàcil de vendre la franquícia, sí, d'incorporar nous adeptes a la causa, però de traïr la cronologia original. Per a molts d'altres, la nova idea és la salvació de Star Trek: Noves aventures amb personatges carismàtics, reviu de forma millorada la història *trekkie*... una delícia!

A favor de J.J. Abrams cal dir que *Star Trek XI* és molt més dinàmica i farcida d'acció que les seves predecessores (els primers deu minuts són fantàstics). Menys

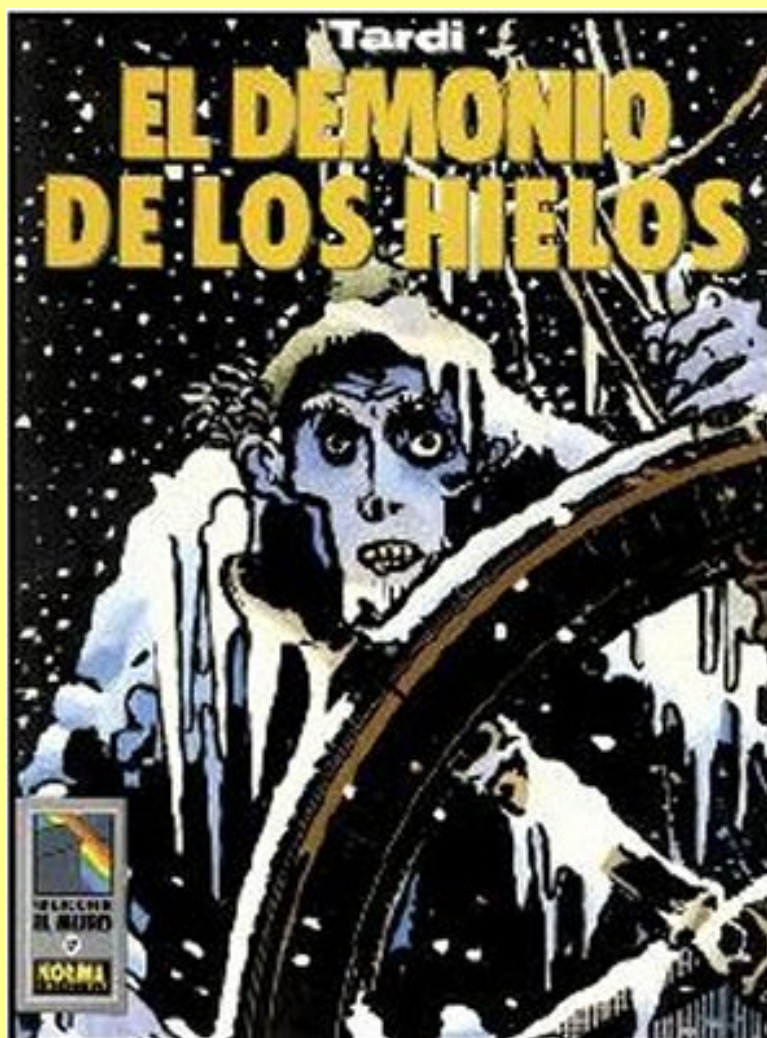
filosofia roddenberriana i més *space opera* per a tots els públics. Potser menys ciència-ficció, però més aventura. Òbviament el guió té algunes errades i situacions inversemblants, però el conjunt és una pel·lícula ben dirigida i que obre les portes a tot un ventall de possibilitats. Caldrà veure si la trilogia prevista continua expandint aquest univers creat ara o si torna les coses a lloc.

Val la pena veure-la. Per descobrir les propostes diferents de la cronologia oficial, per pur entreniment o per simple curiositat.

Eloi Puig

CÒMIC

EL DEMONIO DE LOS HIELOS

Guionista i dibuixant: Jacques Tardi
Norma Editorial, Barcelona, 2009.

Norma Editorial va tenir la bona pensada de publicar, a la col·lecció "El Muro", àlbums de còmic a preus més assequibles que els habituals. Entre els àlbums que podem trobar en el seu catàleg cal remarcar *El demonio de los hielos*, un àlbum de 64 pàgines, en rústica, número 17 de la col·lecció, que es pot adquirir al preu de 6 euros.

Le démon des glaces era, fins fa poc, un àlbum cercat pels afeccionats a França, atès que l'edició de Casterman era molt difícil de trobar

fins que va ser editat de nou per Libro en format reduït i al preu de 2 euros.

L'argument i, sobretot, l'ambientació del llibre deuen molt a Jules Verne, de qui Jacques Tardi, guionista i dibuixant de l'àlbum, és un gran admirador.

Sense, és clar, oblidar les influències de Lovecraft. De fet, l'àlbum ens proposa una reflexió sobre la monstrositat del comportament humà que ens aboca a la destrucció de l'espècie.

L'"Anjou", un vaixell que ha sortit de Mourmansk amb destinació l'Havre, creua l'Àrtic passant entremig d'icebergs. El capità, que ha cregut veure un vaixell dalt d'una d'aquestes muntanyes de gel, envia una expedició per comprovar-ho. Quan els mariners hi posen el peu descobreixen un munt de cadàvers que semblen haver-se glaçat de cop i de manera sorprenent.

D'aquesta manera comença una aventura que, encara que només fos per a recrear-se en els dibuixos inspirats en els gravats de les primeres edicions dels llibres de Verne o en els més coneguts de Gustave Doré, ja pagaria la pena comprar. A hores d'ara pot semblar que algunes de les constants sorpreses que ens depara la lectura del llibre poden ser una mica ingènues. Cal, però, dir amb tota seguretat que aquest estil una mica *naïf* ha estat escollit voluntàriament per l'autor. Potser els qui coneixen les aventures d'Adèle-Blanc-Sec entendran perfectament el que vull dir. Com a les aventures de l'heroïna, no hi falten savis incompresos als quals el seu egoisme els fa voler castigar la resta de mortals incapaços d'entendre i apreciar el seu geni.

Cal tenir en compte que es tracta d'un àlbum dibuixat l'any 1974, el tercer de la impressionant obra de l'autor, i això es nota en molts defectes que ha anat superant a mesura que els anys l'han fet més reflexiu. Tardi, però, no podrà renunciar mai a ser un mirall exemplar de la societat francesa de començament del segle XX, una societat en què el vodevil, el fulletó i els Landrú eren el pa de cada dia.

Toni Segarra

PS: Glénat acaba de treure al mercat, en català, un àlbum de Jorge García i Pedro Rodríguez titulat *LES AVENTURES IMAGINÀRIES DEL JOVE VERNE. La porta entre els mons*, que ha estat guanyador del premi Josep Coll convocat per l'Associació Professional d'il·lustradors de Catalunya. Encara no tenim aquest àlbum, que narra

les aventures d'un jove Jules Verne que, juntament amb el seu germà Paul i la seva cosina Carolina, es veu embolicat en un món màgic i oníric.

TECNOCIÈNCIA EN FICCIÓ

La Teresa Franquesa (Barcelona, 1955) és doctora en ciències biològiques i es dedica a la gestió del medi ambient i a l'educació ambiental. És autora d'obres sobre la vegetació i l'ecologia del foc, materials per a l'educació ambiental i altres publicacions de caire científic ambiental. Ara ha publicat la

seva primera obra de narrativa, *Matèria viva*, que ha guanyat el premi Recull de narració "Joaquim Ruyra" de Blanes.

Es tracta d'un conjunt de relats en els quals, a partir de petits objectes com ara un fragment d'escòria, un branquilló de pi o una eina de sílex, s'evocuen persones, situacions i fragments de la vida.

Matèria viva ens proporciona diversos exemples de com es pot utilitzar un llenguatge científic rigorós en un text de prosa literària, fins i tot poètica a estones, sense que, no solament el registre científic no grinyoli en encaixar en el literari, sinó que s'hi dissol per donar com a resultat uns fragments d'una vivor i una textura ben particulars.

Un tast per a fer boca: un fragment escrit arran d'una estada per a fer treball de camp al cap de Creus:

Olivets nets, un cop enllestida la collita lluent; vinyes ben endreçades, amb ceps acabats de podar i feixos de sarments

apilats. Les herbetes treuen el cap arreu i recobreixen de pèl suau la superfície de la terra amorosida per les pluges. Els dies es van fent llargs i les temperatures més benignes, es comença a gestar la primavera. Arriba el xivarri dels primers insectes i l'herbei s'espesseix. És moment de troballes i descobertes. Cada espècie nova una exaltació, cada marrada una aventura.

Primavera instaurada, el punt d'efervescència de la vida. Brolles guarnides amb constel·lacions de corol·les d'estepes de pètals papiracis, feixes antigues inundades de malva pel cap d'ase, vessants assolellats tacats de groc per l'argelaga negra i la ginesta. Les anuals han florit totes de cop, als pradells, als mulladius, als rierols. Tot està pletòric i cal aprofitar el moment. Sortim molt d'hora amb un itinerari embotit de propòsits i quan al vespre tornem a casa, satisfets i carregats de plantes per premsar, ens traiem tota la roba i la tirem al llindar per assegurar-nos que les paparres no passaran de la porta.

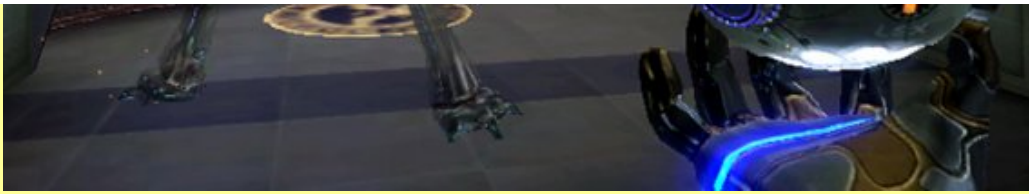
Jordi Font-Agustí

JOCS

THE CONDUIT (Wii)

Washington, futur proper. Ets el senyor Ford, un agent de la

**Fundació,
organització secreta
que vetlla per la**

seguretat dels Estats Units. T'han escollit perquè salvaràs el president d'un atemptat, i la teva lleialtat i els teus recursos per a resoldre les situacions més compromeses estan més que demostrats.

La ciutat està en peu de guerra: una raça alienígena n'ocupa els carrers, en el que sembla l'avançada d'una imminent invasió massiva. La població està en estat de pànic permanent.

El president en persona ha demanat al teu cap, John Adams, que investiguis personalment què passa. Però les respostes que vas trobant en la teva investigació et diuen que el que sembla no és realment el que és.

"The Conduit" es un "shooter" (joc de trets) en primera persona per a la consola Wii. Es caracteritza principalment perquè porta la consola al màxim de la capacitat gràfica que pot assolir: arriba als nivells d'un bon joc de PS2. A més, els controls són plenament personalitzables, i molt precisos: apuntar i disparar amb el comandament ara sí que dóna la sensació de portar una arma de veritat (en tens de totes menes, tant humanes com alienígenes).

A part de les armes, disposaràs d'una EVA (Esfera de Visualització Alternativa), una mena de descodificador universal, que et permetrà obrir portes, resoldre trencaclosques per a obrir portes o llocs secrets i revelar missatges ocults, trampes o enemics. A més, part de la trama se centra en l'interès de diverses faccions per posseir aquest aparell, que sembla que és més poderós del que et penses.

Al llarg del joc visitaràs llocs emblemàtics de la capital, com la Biblioteca del Congrés, el Pentàgon, o la mateixa Casa Blanca.

També té un bon multijugador, on pots fer servir el Wii Speak, per parlar amb els companys de joc.

Un dels pocs problemes que té el joc és que els enemics no tenen gaire intel·ligència, i, a part del canvi d'escenaris, i de tipus d'enemic, t'acabes cansant de la seva manera d'atacar.

Ara per ara és el millor "shooter" per a la Wii, i pots passar una bona estona intentant descobrir què passa.

Recomanable per als que volen quelcom més que els jocs "casual" (per a fer partides ràpides entre família o amics), per als quals semblava dissenyada aquesta consola.

Isidor Bernabé

OPINIÓ

Temps de premis

En l'àmbit de la nostra literatura fantàstica (ciència-ficció, fantasia, terror) la bona

notícia de l'estiu ha estat la institució del premi Ictineu, convocat per les Ter-Cat (Tertúlies Catalanes de ciència-ficció, fantasia i terror), per a reconèixer les obres publicades l'any anterior. Trobàvem a faltar, dins la literatura catalana, un premi de reconeixement dels lectors a la tasca dels escriptors, i que alhora informés sobre les preferències del públic; un tipus de premi ben habitual a la literatura fantàstica internacional.

El premi Ictineu té en aquesta primera edició tres categories ben diferenciades: millor obra de ficció escrita en català, millor obra de ficció traduïda al català i millor conte escrit en català. La llista completa de les obres que hi concursen es pot consultar, conjuntament amb les bases del premi, a l'adreça següent:

<http://sites.google.com/site/premiictineu>.

Fins al 30 de setembre, tots els lectors estem cridats a participar a la primera fase de votació del premi Ictineu. Només cal proposar fins a 5 obres per a cada candidatura. Tant s'hi val si només hem llegit un llibre o dos, només es pretén que el lector voti pel que ha llegit. Amb això n'hi haurà prou per a assolir un número representatiu de les obres que han despertat interès en el lector i que aquest ha triat com a lectura de gènere fantàstic l'any 2008.

Una vegada coneguts els 5 finalistes de cada categoria començarà la segona fase, restringida als membres de les Ter-Cat i a altres associacions convidades a tal efecte, com és el cas de la SCCFF. La data límit de recepció de votacions serà l'1 de novembre.

El lliurament de premis tindrà lloc al novembre durant la XII Ter-Cat, que es farà al barcelonès. Esperem que la iniciativa arrelí prou bé per a seguir-la repetint any rere any i així ajudar a promocionar les obres fantàstiques en català.

Una altra notícia s'ha produït entorn del premi Manuel de Pedrolo, de Mataró. Després de dos anys que podríem qualificar de foscos, sembla que aquest setembre mateix, o a l'octubre, ja sortirà la convocatòria per a l'edició de 2010, la tretzena, que els organitzadors (l'Ajuntament de Mataró, amb la col·laboració de la SCCFF i Pagès editors) tenen la voluntat que gaudeixi d'una difusió ben ampla. Com que les bases, pel que fa als textos, seran les mateixes de les darreres edicions (una novel·la de ciència-ficció, inèdita, que tingui entre 150 i 200 fulls de 2.100 caràcters cadascun, que obtindrà com a premi 3.000 euros i la publicació a la col·lecció "Ciència-ficció" de Pagès editors), tots els aspirants ja podeu començar a enllestir els originals, a

l'espera de la convocatòria. La SCCFF en donarà la notícia al bloc (<http://essaefa.blogspot.com>), així que la rebem.

Tenim doncs un premi nou per a obres publicades (novel·la original, traducció i conte) i un premi consolidat per a novel·les d'extensió habitual (al voltant dels dos-cents fulls). També hem sabut que aquest estiu hi ha hagut converses per a instituir un premi de narració de ciència-ficció, que admetria originals de 30 a 50 fulls: una mida confortable per a un relat del gènere. Esperem i desitgem que la iniciativa arribi a bon port.

Entre la narració de 30 a 50 fulls i la novel·la de 150 a 200, el lector s'estranyaria que dins un article sobre els premis no parléssim del de la UPC, que admet originals de 70 a 115 pàgines; un premi que, pel que fa a la nostra literatura, té unes característiques ben especials, perquè admet el català en igualtat de condicions amb el castellà, l'anglès i el francès.

Al primer dels butlletins de paper de la SCCFF, l'any 1997, Miquel Barceló, el principal impulsor i mantenidor del premi (i a qui no ens cansarem de manifestar el nostre reconeixement), ofería una estadística que mostrava que els originals en català presentats al premi eren un 7%. I Barceló afirmava que "La xifra és baixa, molt baixa". Potser sí. El premi UPC és plantejat com un premi internacional en què el català competeix obertament amb obres en castellà, anglès o francès. Si suposadament els angloescrivents són més de 350 milions, els castellanoescrivents 300 milions, els francoescrivents prop de 60 milions i nosaltres 10 milions, semblaria que la cosa lògica fóra que de cada 100 originals presentats 48 foren en anglès, 41 en castellà, 8 en francès i 1 en català: arribar al 7% no semblaria una xifra menystenible. I afegim-hi que el català és tolerat com a llengua de concurs, però no a l'hora de presentar-se en públic. Els originals catalans, en el cas que siguin premiats o seleccionats, apareixeran en castellà. L'únic any en què ha guanyat un original català, *Traficants de llegendes* de Jordi Font-Agustí, va ser publicat reglamentàriament en la traducció castellana i, val a dir que per la bona disposició de la UPC, posteriorment es va publicar en català a la col·lecció "Ciència-ficció" de Pagès editors.

Afegim que també, per la magnanimitat de la UPC, dins el premi hi ha una menció "a la millor narració presentada per un membre de la UPC", però sense especificar en quin idioma hi pot participar.

L'acurada estadística de Miquel Barceló també explicitava que els originals procedents de Catalunya, en qualsevol llengua, representaven vora el 37% de la participació, i, dins aquest percentatge d'obres procedents del Principat, les obres en català eren un 18%. Aquí sí que no podem no donar la raó a en Barceló: "La xifra és baixa, molt baixa." Vistes les condicions en què es planteja el premi, suposem que el ventall d'explicacions deu ser força ample: des dels catalanoescriptors que no troben que hagin de participar en un plantejament tan desequilibrat, fins als que, just per aquest desequilibri, decideixen que els val més participar-hi en algun dels vehicles més avantatjats, passant pels qui pensen que, si al capdavant els traduiran, ho faran més bé ells mateixos.

Com deia no fa gaire Fèlix Riera, un dels masquesfes del Grup 62, una de les empreses que dominen en el camp de la literatura catalana, "Sortim al camp amb bons jugadors, però l'estadi no està en bones condicions. Això cal tenir-ho en compte".

Tinguem-ho en compte; però, a l'estadi de la literatura fantàstica en llengua catalana, no hi deixem de participar, competir i anar aplanant els bonys.

Eloi Puig i A. Munné-Jordà

RELAT

SANG D'ESTRELLES

Ella ho havia dit com una broma:

-Per a les llargues travessades per l'eterna nit sideral, els astronautes més idonis serien els vampirs. Podrien estar sempre desperts, no tindrien necessitat de menjar sòlid...

Ell a penes va girar els ulls. Va gratar-se el clatell i es va tocar amb el polze un dels ullals.

-Hi hauria un problema, un problema important -va dir gairebé amb un xiuxiueig.

-Ah, sí?

-El subministrament de l'aliment -va assegurar entreobrint la boca i fitant-la-. La sang hauria de ser calenta i provenir directament de venes humanes, no servirien les bosses com les que hi ha als hospitals.

-Això es podria arreglar.

La va mirar fixament als ulls. Aquella no era la cara d'algú que està bromejant. Havia llançat l'esquer; ell s'hi havia enganxat. Ara les cartes eren damunt la taula.

-O sigui, que per això m'has fet venir.

-Dos o tres "voluntaris". Condemnats a mort, bojós, ningú que es pugui trobar a faltar. Lligats, sempre sota sedació. L'astronauta s'alimenta quan ho necessita, sense mai arribar a... buidar la reserva. La sang es regenera tants cops com faci falta. En teoria, durant desenes d'anys.

Ell es va aixecar de la cadira i va anar cap a la finestra. La directora de la NASA li estava oferint un racó als llibres d'història, potser un bitllet sense retorn cap a la posteritat. O una condemna molt llarga en un taüt volador. La qüestió no era quin nom hi donava, sinó si tenia alguna altra opció.

Voluntaris o no, un parell d'humans endollats a un tubet d'alimentació directe a l'estómac podrien sobreviure molt temps sedats i en estat vegetatiu. Això representaria un estalvi notable en la càrrega de la nau. Tot i això, alguna cosa no li acabava de fer el pes, alguna cosa el feia sospitar que no podia ser, tot plegat, tan fàcil...

-Heu sedat mai un vampir?

Ella es va cargolar els cabells amb el dit índex mentre mirava el seu col·lega directament als ulls, amb un somriure maliciós.

-És clar que ho he fet! Només cal donar-los sang d'un drogoaddicte. Llavors cauen fulminats per la cocaïna, que és el que funciona millor. -Es va inclinar una mica endarrere i es va ficar una mà a la butxaca.

-Talleu! Això s'està embolicant! Ja deia jo que deixar improvisar els actors acabaria

malament -va dir el director.

-Va, Federico, no siguis aixafaguitarres. Segur que ens donen el premi a Sitges...

-Premi!? Sí, dona, sí. El ridícul, això és el que farem.

-Ara que s'estava posant interessant! -es va queixar el que feia de vampir, enfadat.

-I si tornem a començar? -va proposar la Greta Calvo, que feia de directora de la NASA.

-Per mi continuaria des d'on érem -va dir el càmera-. Les imatges són bones.

-Però filmem amb so directe! -va exclamar el director-. El narrador ha dit "el seu col·lega", i hauria de quedar ben clar que la Greta és la directora de la NASA i l'interlocutor... un suposat noble centreuropeu que ningú no sap ben bé d'on ha sortit.

-Exactament com aquest manso que fa de vampir, que en realitat no coneix ningú -va comentar la Greta en veu baixa, aprensiva.

L'home s'havia allunyat de la conversa dels professionals i, des de la finestra de l'estudi, contemplava la Lluna.

-Tornem "da capo"! -va cridar en Federico.

L'home va desviar els ulls del satèl·lit i s'encarà al director:

-No vull més càmeres. No m'he estat entrenant tots aquests anys per a trobar-me aquestes foteses.

La Greta va obrir la boca per protestar. La va fer emmudir una mà sobre l'espatlla.

-Això és el que esperàvem de vostè -va intervenir la Susan Rainbow, la vertadera directora de l'Agència Espacial-. Tota aquesta faramalla de la pel·lícula ha estat per a fer-lo venir -va dir, ahora que deixava caure un dossier sobre la taula.

L'home es va mirar la Susan, als ulls li brillava una barreja de curiositat i còlera. La directora l'havia aconseguit intrigar amb les seves paraules, però ahora sentia la necessitat de plantar-los i marxar. Com collons s'atrevien a enganyar-lo! A ell! A ell, que havia significat tant per a la investigació aeroespacial! Acostà els dits a l'expedient, però en lloc d'agafar-lo hi posà la mà plana a sobre. L'agafava o se n'anava? Tancà els ulls i clogué el puny. Si havien recorregut a argúcies com

aquesta havent-se publicat als titulars de tots els diaris del món que ja no volia saber res de la investigació espacial, perquè estava fart del politiqueig que hi ha al darrere, i havia deixat ben clar que mentre les coses seguissin així ningú no comptés amb ell... Però, si l'havien cridat, potser... no feia pas tan poc. Les coses no canvien tant en tan poc temps. Va inspirar profundament i va tornar a obrir els ulls. Es va recolzar en els punys sobre la taula. Tornà a inspirar.

Ben mirat, potser encara estava de sort. Si ells l'havien enredat per fer-lo venir, després no li podrien tirar res en cara. Però, què volien exactament? Per què ell i no qualsevol altre? Com era que se'l miraven així? Potser sospitaven alguna cosa... No, això era impossible!

-Es pot saber exactament què passa? -va cridar.

Es va interrompre, alarmat. Però tots semblaven massa pendents de les seves coses per a adonar-se que la veu li havia sortit una mica estranya.

La veu li havia sortit sospitosament ronca. Es va posar a la defensiva i els va mirar tots, un per un, amb els ulls injectats de sang. Aquella sang seva que ells volien emprar. I la seva veritable naturalesa va aflorar. Els va ensenyar els ullals i es va llançar directament a la jugular de la Susan. Ell sabia molt bé on havia de punxar. Tots es van quedar desconcertats en veure aquell actor com s'havia transformat i ara estava amorrat al coll de l'espantada directora de l'Agència Espacial. Era un vampir.

El vampir no solament li havia xuclat la sang, sinó que la tenia aferrada pel coll.

-I ara a més em diràs que aquesta vibració no és l'aire condicionat, i que això no és un plató, sinó una nau de debò que ronda per l'espai, oi, bruixa enredaire?!

-Estúpid! No has entès res. Mira-ho tu mateix per la finestra -va xiuxiuejar la dona que fins llavors tots (tots?) havien tingut per Susan Rainbow, la directora de la NASA, amb un últim sospir.

La figurant del coll ensangonat rebotà a terra fins a tres vegades abans ell no s'atansà prou al requadre fosc per a poder copsar tota la panoràmica.

El tall de lluna entrevist feia uns instants era només un reflex. Reposava com una papallona sobre un mar d'ones negres que es corbava dibuixant un semicercle i, just a sota, dos petits planetes d'un verd lluminós envoltats de sengles aures blanques semblaven fitar-lo. S'esgarrifà en imaginar que el rostre de l'univers l'observava, just

quan dues ombres simètriques davallaren alhora per eclipsar aquells ulls provocant un brevíssim eclipsi simultani. Un fenomen insòlit que, en la seva dilatada trajectòria, mai no havia tingut el privilegi de presenciar.

La Susan -era o no era ella?- va obrir els ulls, es reviscolà i va fer un esforç per asseure's. Des de terra va parlar amb un fil de veu:

-Déu meu, estic infectada! M'heu de prometre que quan arribi el moment em matareu!

I caigué, defallida, de nou, quasi sense sang a les venes. Tothom s'havia quedat de pasta de moniato. La Greta Calvo plorava, en Federico, discretament, havia fet un senyal al càmera perquè filmés l'escena. Els dos extrems que havien contractat perquè fessin de drogoaddictes estaven al·lucinats.

-Matar-te? Tots ens morirem si aquesta nau xoca contra qualsevol d'aquests dos planetes verds! -va cridar la Greta entre mocs.

-Bé, serà un petit xoc per a una nau i un gran xoc, pataplaf, per a la Humanitat -va assegurar el vampir-astronauta, malenconiós.

Les esferes del cosmos continuaven girant, alienes al drama que s'esdevenia dins la nau. Un astre d'una lluminositat extraordinària va sortir de rere el sistema de planetes verds. Els seus raigs enlluernadors van penetrar per la finestra amb la potència de desenes de sols. El vampir, la ressuscitada i, per a sorpresa de tots, el suposat director Federico i la que s'havia fet passar per l'actriu Greta Calvo es van tornar d'un blanc incandescent, i en pocs segons van ser només un petit munt de cendres. El càmera i els dos extrems que havien de fer de drogoaddictes havien quedat a l'ombra i es van mirar amb desconfiança.

Sabien que a les llegendes i les pel·lícules els vampirs es converteixen en cendres a la llum del sol. Però allò no era cap pel·lícula ni cap llegenda, era la realitat.

A més a més, en moltes pel·lícules els vampirs, sobretot si són de pura nissaga transsilvana, tornen a la vida. Què impedia que aquells hi tornessin també?

Sense ni tan sols pensar-s'ho, van córrer cap a la càpsula d'evacuació. Abans d'entrar-hi, es van posar sengles escafandres. Però, quan van obrir la porta de la càpsula, se la van trobar ja ocupada.

Era un individu que ni tan sols duia escafandre. Semblava un home vulgar: baix, gras, lleig. La porta de la càpsula es tancà rere d'ells. No es van arribar a cordar

l'escafandre. Perplexos, van veure com l'home obria una escotilla i la pressió començava a expandir-los la carn. Just abans que el rostre i l'abdomen els esclatessin van percebre els ulls sense vida que els observaven. Llavors els va esclatar la caixa toràctica, l'última part del cos a rebentar.

Ell encara no s'havia acabat de reencarnar del tot. Es va alçar amb dificultat. Refugiat en un racó ombrívol, contemplava impotent les cendres fumejants dels que havien estat els seus iguals, quan va sentir una presència rere seu. Era un home baix, gras, lleig, que se'l mirava i duia entre les mans el dossier que li havia volgut lliurar la presumpta directora de la NASA. Ell necessitava aliment. Se li va apropar per clavar-li els ullals, però de seguida s'adonà que d'aquell coll no en trauria ni una gota de sang.

-Heu estat escollit -va alçar un dit cap a la finestra, que es va enfosquir, i va continuar amb una veu metàl·lica- per a destruir la humanitat que va colonitzar fa dos segles aquest planeta...

Ell encara estava feble, necessitava nodriment amb urgència, o qualsevol accident el podia tornar a polvoritzar, aquesta vegada definitivament.

Una porta es va obrir, i va entrar una dona corpulenta. Anava armada amb un llarg mànec, que brandava amb gest amenaçador. A l'extrem hi duia clavada una mena de cabellera que regalimava. A ell li va evocar els caps que havia tallat en la seva antiga vida de servidor de Vlad l'Empalador. S'hi va llançar, impacient.

-Alto! No passeu! -va cridar la dona.

-Em véns a servir? -va xiuxiuejar ell, ansiós.

-Vinc a fregar.

I la dona va arrossegar sense pietat amb el motxo les cendres dels antics congèneres del vampir. Tot seguit va alçar la persiana, que el robot baix, gras i lleig havia abaixat, i la potent llum solar va inundar la cabina.

-No! -va cridar el robot.

Va dur-se les mans al pit i obrí dues portes. Una molla va empènyer una peça de roba blanca que, precedida del crit "Endavant gadgeto-llençol!", va sortir volant i va tornar a tapar l'ull de bou.

Els ulls de la màquina es van tornar vermells. Va alçar el braç i apuntà la dona de la

neteja amb la mà. La punta del dit índex se li obrí com una comporta, una explosió precedí una bala que sortí disparada... i rebotà en el mànec de fregar que la dona feia girar ràpidament davant seu.

-Per fi ens veiem les cares... -va dir passant-se el mànec per sota l'aixella esquerra mentre es treia una agulla dels cabells amb forma de pinces i la llançava contra el vampir, que es va quedar esparverat davant del cabdell d'alls enganxat a l'agulla. Llavors, aquella formidable dona va cridar:

-Veni, germanes!

Tots tres es van mirar. La dona va cridar encara més fort: "Veni, germanes, veni, és l'hora!" Però no passava res. I el vampir ja somreia, triomfant, quan, de sobte, les innocents aures blanques dels dos petits planetes, d'un verd lluminós, començaren a expandir-se en sengles espirals que giraven en sentits oposats precedides per dues estranyes ombres negres. Els dos extrems de les pinces, que no havien parat de girar, van passar del vermell al roig, al blau i al blanc, el mateix blanc d'aquelles espirals que creixien més i més de pressa i s'acostaven indefectiblement.

El vampir, reunint tota la força de voluntat, es va ajupir. Les pinces van seguir volant fins a clavar-se al llençol.

El vampir va sospirar. "Si se m'haguessin clavat a mi..." Però el pànic li va inundar el rostre en veure com el pes de les pinces esquinçava la peça de roba. Tot i saber-se proper a la mort -a la qual no es resignava-, va somriure en veure com el vidre de l'ull de bou s'havia esquerdat. Si més no, si no trobava cap manera de salvar-se, no moriria sol.

El robot baix, gras i lleig va voler aprofitar l'instant de desconcert i es va llançar contra la dona.

-Tu tens la culpa de tot, però no faràs fracassar el pla!

Va relliscar en la taca d'aigua amb què la dona havia fregat les cendres i es va clavar la gran testarrada. Mig atordit es va voler aixecar, recolzant-se en mans i genolls, i de seguida va notar el fum que l'encegava i que sortia del seu mateix cos: no era aigua, era un àcid que ràpidament li consumia els circuits més externs i avançava pels polímers conductors cap al seu cervell positrònic.

Amb la veu rovellada va mussitar:

-Susan...

I, abans que la xarxa neuronal se li curtcircuités completament, va deixar anar un xiuxiueig metàl·lic:

-Vladimir... Vladimir, has de salvar la humanitat... en les teves dents tens el seu futur.

El vampir, en sentir el seu nom, va acostar-se a les restes fumejants del robot. L'esquerda de l'ull de bou era a punt de petar; tan sols tenia una petita oportunitat. Es posà un dels escafandres que hi havia tirats a terra i entrà a la càpsula d'evacuació.

Ell no sabia que el robot baix, gras i lleig havia deixat oberta l'escotilla de la càpsula. La llum del sol hi entrava a raig, alhora que la pressió xucladora.

Va sentir la llum blanca, pura, cremant-li el rostre, el dolor escampant-se-li per tot el cos, l'agonia amb epicentre a la cara. La descompressió el va xuclar, i mentre sentia que es començava a descompondre va volar al buit de l'espai i s'aturà flotant a desenes de metres de la nau. "Adéu", pensava. "Adéu, món."

I, llavors, la foscor. El vidre del casc es va polaritzar automàticament per l'excés de llum, protegint-lo dels rajos mortals.

Estava greument ferit i perdut al mig del no-res. Però encara estava no-viu.

I no estava sol.

Quan va obrir els ulls era en una cambra inundada de penombra plena de rèpliques fosforescents. Va notar que tenia les mans i els peus lligats. Davant seu, a menys d'un pam, hi havia un rostre conegut:

-Però tu... No vas morir?

-Som moltes com jo... -ella ho havia dit com una broma, en un to que li va resultar estranyament familiar.

La dona s'allunyà perquè ell pogués veure les rèpliques, vint ulls que ja s'havien fet visibles. Una desena de Susan Rainbow que somreien. L'observaven amb lascívia. També hi trobà un tret familiar: un ullal a cada banda de la boca.

-Et necessitàvem..., necessitàvem un mascle que ens perpetués -digué ella passant-se un dit pels llavis-. No podríem sobreviure només clonant-nos. Per això t'hem dut

fins aquí.

En Vladimir va cercar amb avidesa la llum de l'estrella, per desfer-se, per fugir dignament, però l'eternitat -una eternitat fosca de llum polaritzada- s'obria pas dins la infinitat.

Mentrestant dins la nau que solcava l'espai, l'última frontera, la dona corpulenta va sortir de la sala abans que el vidre de la finestra esclatés. Va tancar la porta que aïllava el compartiment, buit de tota vida i de tota mort. Al passadís, es va treure la grossa armadura-disfressa que la protegia de les radiacions exteriors: un vell model de camuflatge reciclat d'un antic film d'Arnold Schwarzenegger. De sota, en va sortir una noieta rossa, fràgil, d'aire angelical, que contrastava amb tot l'ambient d'enganyos, impostures, terrors i suplantacions de la nau "Nostradamus". Va baixar a la bodega, on hi havia els sarcòfags dels vint-i-sis astronautes que es dirigien a rellevar la unitat de control al planeta que la humanitat va colonitzar fa dos segles. Tots hibernats, amb les sondes nasogàstriques que els garantien l'aliment.

La noia rossa, d'aire angelical, es va acariciar amb el polze un dels ullals.

Carme Acuña, Rosa Fabregat, Montserrat Galícia, Salvador Macip, Jordi de Manuel, menut, A. Munné-Jordà, bea puig, Carme Torras

Recordeu que el número 19, corresponent a novembre-desembre, estarà a la xarxa a començament de novembre.